

В Україні розпочався навчальний рік. Нещодавно ЮНІСЕФ опублікував звіт про руйнівний вплив війни на освіту українських школярів, особливо тих, які живуть поблизу лінії фронту. У Миколаєві, що на півдні України, недалеко від лінії фронту, вчителька англійської мови [Катерина Мечет розповіла виданню The World, що в перший же день після повернення в клас учням провели урок про те, як уберегтися від авіаударів.](#)

Переклад інтерв'ю вчительки англійської мови Катерина Мечет для американського радіо The World.□

Журналіст Джошуа Коу (Ж): У Харкові цього року навчальний рік відбувся під землею, у метро, через ризик російських авіаударів. Російське вторгнення порушило багато аспектів повсякденного життя в Україні. ЮНІСЕФ висловило занепокоєння, що багато українських школярів відчувають труднощі в навчанні, а деякі класи все ще проводять заняття виключно онлайн. Це стосується і учнів Катерини Мечет, яка викладає англійську мову у місті Миколаєві. Це лише приблизно 60 миль від лінії фронту.

Катерина Мечет (К.М.): Під час оголошення повітряної тривоги ми повинні просто спуститися вниз до укриття якомога швидше і залишатися там до відбою тривоги.

Ж: Коли ми розмовляли раніше сьогодні з Катериною, вона розповіла мені, що,

починаючи з жовтня, її школа планує повернути учнів до класів, коли вони закінчать будівництво бомбосховища під будівлею. Я почала з того, що запитала її, що учні вивчали у свій перший день повернення до школи.

К.М.: *У них були онлайн-заняття, але все ж це був перший день. Ніяких справжніх уроків, ніяких предметів, лише зустрічі з класними керівниками, зустріч з однокласниками та деякі заняття про те, як поводитися зважаючи на обставини. Оскільки безпека перш за все є нашим пріоритетом зараз, ми розповідаємо їм дуже багато про те, як бути обережними і як не наражатися на небезпеку.*

Ж: Ви згадали, що частина сьогоднішніх заходів першого дня була присвячена навчанню учнів, як залишатися в безпеці, які інструкції вони отримали?

К.М.: *Здебільшого, де б не знаходилися діти, вони кругом у небезпеці. Оскільки, на жаль, територія, де ми знаходимося, вся встелена мінами та снарядами. Тому діти повинні знати, що не можна нічого підіймати з землі, не можна гуляти в лісах, поруч з річками та озерами, якщо вони не перебувають там з батьками. Коли вони бачать дивні або чужі предмети чи об'єкти, це можуть бути навіть іграшки, то вони не повинні брати їх до рук. І ми говоримо про повітряну тривогу. Якщо діти знаходяться у Миколаєві, навіть якщо це онлайн-урок, ми маємо його припинити і діти повинні піти в безпечне місце, бо це тривога, ось так.*

Ж: Отже, ваші уроки повністю онлайн? Вони проводяться онлайн з початку повномасштабного вторгнення чи з початку пандемії?

К.М.: *У нас була перерва, власне, була пандемія. Потім була перерва в онлайн навчанні, коли ми мали змішане навчання, тобто, ми проводили онлайн-класи для деяких учнів у певні дні. Вони відвідували школу чотири дні на тиждень, а один день були вдома, коли проводились онлайн заняття. Тож це було змішане навчання. Це була перерва від пандемії. Потім почалася війна. Насправді ковід підготував нас. Хоча ви не можете бути підготовленими до того, що відбувається зараз, але він підготував нас до онлайн-навчання та викладання, тож ми були готові до такого навчання.*

Ж: Звідки ваші учні приєднуються до навчання? Всі вони все ще в Миколаєві, чи вони

роз'їхалися? Дехто з них виїхав з цього регіону?

К.М.: На жаль, не всі з них у Миколаєві. Однак, зараз люди повертаються, на щастя, тому що зараз безпечніше. Минулого року бомбардування відбувалися щоночі, у нас були вибухи в місті, багато шкіл було зруйновано під час цих бомбардувань, на жаль, але зараз трохи краще, тому люди повертаються. Деякі учні навчаються в інших регіонах України, деякі знаходяться за кордоном.

Ж: Отже, війна розкидала ваших учнів по всій Україні та Європі. Окрім того, звичайно, що навчання відбувається онлайн, як війна вплинула на ваших учнів, їхні сім'ї та їхню здатність навчатися?

К.М.: Очевидно, що це був величезний шок, тому що більшість людей, які мають дітей, щойно переїхали з місць, де вони жили все своє життя, і, звичайно, це було дуже складно. Але я хочу сказати, що коли вони приходять на заняття, коли вони приєднуються до онлайн-занять, я думаю, що для них це як повернення до нормального життя, тому що школа все ще там, вчителі все ті ж, вони можуть бачити їх, вони можуть розмовляти з ними, вони навчають їх так само, як і раніше, так що школа для дітей зараз – це безпечне місце.

Ж: Опитування, проведене ЮНІСЕФ, показало, що значна частина українських школярів втрачає інтерес до навчання. Чи помітили ви це у своїх учнів? Чи відстають вони у навчанні від того, що було, скажімо, до пандемії та війни?

К.М.: Ми не можемо не мати цих втрат у навчанні. Це не можна заперечувати. Я маю на увазі, уявіть собі учнів першого та другого класу. Вони ніколи не були в школі. Вони бачили своїх вчителів тільки через екран. Вони бачили лише екранну версію вчителя. Іноді мені здається, що вони не знають, чи є у вчителя тіло, ноги та руки, бо вони бачили тільки їхню голову. Ось у чому проблема. Звичайно, для молодших школярів це проблема. Я думаю, тому що це великий тягар для батьків. Звичайно, коли ви навчаєте першокласника у Зумі, знаходячись на екрані, вам потрібен хтось, хто допоможе дитині. Але як на мене, я не можу сказати, що бачу в цьому величезну проблему. Можливо, мені пощастило з моєю школою і з вчителями, з учнями, які мотивовані до навчання.

Ж: ЮНІСЕФ повідомляє, що приблизно половина вчителів мають проблеми відставання учнів у вивченні іноземної мови. Ви викладаєте англійську мову в дев'ятому класі, чи помічали ви, щоб ваші учні відставали в навчанні.

К.М.: Так, можливо. Тому що, знову ж таки, мені пощастило з учнями. Все залежить від того, де ви знаходитесь в Україні – в місті чи селі, від кількості відключень електроенергії. У нас також є багато проблем через повітряні тривоги та вибухи. Восени та взимку у нас не було електрики, тому вчителям було неймовірно складно проводити уроки онлайн. У них могла бути електроенергія, але діти могли не мати її в той час. Вчителю доводиться придумувати якісь рішення для проблем. І, звичайно, багато вчителів також виїхали з України. Це теж причина, я думаю. І оскільки вони знаходяться за кордоном, це є і може залишатися проблемою, на жаль.

Ж: Протягом останніх кількох років ваші учні навчаються онлайн. Чи знаєте ви, коли вони зможуть знову повернутися до будівлі школи для занять?

К.М.: Ми думаємо, що можливо в нашому регіоні це може бути в жовтні.

Журналіст: Звучить обнадієливо. Що зміниться до того часу, що має статися?

К.М.: Укриття будуть відремонтовані, вони будуть абсолютно готові, і ми сподіваємося, що інші обставини теж зміняться. Можливо, зміниться лінія фронту і ситуація з бомбардуванням. Тож ми просто чекаємо, коли військові скажуть нам, що ми можемо це зробити, розпочати нормальне навчання. Всі вчителі зараз у школі. Всі вчителі вже готові до зустрічі зі своїми учнями.

Ж: Ми поспілкувалися з Катериною Мечет. Вона викладає англійську мову в дев'ятому класі державної школи в місті Миколаєві на півдні України. Щиро дякуємо, що знайшли час поговорити з нами в перший день свого повернення до школи!

К.М.: Щиро дякуємо за підтримку американського народу, ми дуже вдячні за допомогу в усіх сферах – від озброєння до освіти, ми дуже вас вдячні!

Довідково

The World – це найдовша щоденна програма міжнародних новин на громадському радіо для внутрішньої американської аудиторії

Започаткована у 1996 році у відповідь на брак міжнародних новин у комерційних ЗМІ, програма The World залишається однією з найважливіших програм громадського радіо, надаючи слухачам щоденний доступ до голосів та історій, які не можна почути більше ніде. Наша лояльна аудиторія в США сягає 2,5 мільйона слухачів щотижня, а доступ до глобальної аудиторії – через ефір, подкасти та інтернет – можливий завдяки міцним редакційним партнерствам і угодам про цифрове розповсюдження.

[Міжнародний відділ ЦК Профспілки](#)